

523 MÁ DUŠE, PÁNA SVÉHO CHVAL

TEXT: JAN AMOS KOMENSKÝ 1631

NÁPĚV 589

HUDBA: ŽENEVA 1551

Má du - še, Pá - na své - ho chval,
 svou pé - či vše - chnu naň u - val,
 vzdej Je - mu dě - ko - vá - ní;
 v Něm slož ce - lé dou - fá - ní.
 On má dost cest, pl - ný svět jest di -
 vné je - ho mou - dro - sti, jak On rá - čí, tak
 vše krá - čí k vů - li je - ho mo - cno - sti.

2. O čem Tobě, Bože, nyní / můj chce jazyk zpívatí, / tvá přemnohá dobrodiní / s vděčností vyznávati. / Pro mne toho činils mnoho, / což je důkaz tvé lásky / bylo při mně, což upřímně / hlásat chci z každé částky.
3. Ač pak často já též klesám, / prach jsa a popel bídny, / však Ty pozdvihuješ mne sám, / mé jsa mdlobě pomocný; / hříchy snímáš, špínu smýváš / krví Syna milého, / tos mi svědčil i zpečetil / často svátostí jeho.
4. Však když jsem v úzkostech býval, / nevěda kam se díti, / jen Tebe srdcem jsem vzýval, / Tys mi pomocník býti / ráčil cele; protož směle, / Otče můj, v Tebe doufám, / mne sobě měj, děj se co děj, / já v naději nezoufám.

MÁ DUŠE, PÁNA SVÉHO CHVAL

5. Ty mne vždy po cestách svých veď, / můj Bože z vysokosti, / mé činy Duchem svým sám řeď / i mé všechny vnitřnosti; / své dle rady proved' všady / sluhu vyvoleného / až do nebe, kdež by Tebe / ctíl věčně, Boha svého.
6. Má duše, svého Pána chval, / vzdávej Mu děkování, / starosti své na Něj uval, / v Něm slož všechno doufání; / co při tobě začal sobě, / k slávě své velebnosti / On vyvede, tě přivede / k světlu věčné jasnosti.

MÁ DUŠE VELEBÍ PÁNA

524

Má du - še ve - le - bí Pá - na a můj
duch já - sá v Bo - hu, mém Spa - si - te - li, neb
ve - li - ké vě - ci u - či - nil a
vzá - cné jmé - no má.